

اداره خانه سی :
غلطه مو محانه نومیقو خان ۲۷

ایستوریس

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
ی. د. لواریس

ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΕΟΚΑΝΣ ΤΡΙΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΑΡΙΟΣ ΜΙΛΛΗΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Γ. Δ. ΛΟΥΒΡΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΛΕΙΤΑΙ

ΜΟΥΡΙΛΟΣ

CAMILLE LEMONNIER

Ο ΝΕΚΡΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΝΕΟ. ΤΡ.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ο Νόλ ητο ήλθθιος. Απομιμείτο την φωνήν των χοίρων, ορίπων στο ρύγχος τους λιθαράκια επειδή ενόμιζεν ότι ήταν έχθροί του ή έπιανε μύγες τις οποίες κατόπιν έμασούσε και κάποτε έμαδούσε τα πτερά των πτωχών μικρών πουλιών που έπεφταν από τās φουλέας των. Είχε την μανίαν να σκουπίζη, και αυτό διαρκούσε ώρες δόκκληρες. Τα μικρά παιδιά των ονόμαζον Πέκε Νόλ δηλαδή «γεροντάκι Νόλ» και του έβριχναν από μακρούα φουσκή των άγελάδων.

Κατά τó διάστημα της ημέρας ο Μπάλτ και ο Μπάστ έπήγαιναν στο χωράφι, καλιεργούσαν, έσκαπταν, έφύτευαν, έδοούλευαν δηλαδή σάν άλογα. Κατά τον χειμώνα έπήγαιναν στα δάση να κόρουν ξύλα, έβγαζαν τους χοίρους στο βουνό και έφρόντιζαν για τó σπήτι.

Όταν έλειπαν έκλειδωναν τή θύρα, φοβούμενοι τις τρέλλες του ήλθθίου Νόλ, τον όποιον άφηναν έξω στο χιόνι, όλη την ημέρα, δίνοντάς του κάτι κόκκαλα, ψωμί ή σπόρους τους όποιους άγαπούσε να μασά από τó πρωί ως τó βράδυ.

Όταν ήτο παγωνιά, ήταν άναγκασμένοι να κάθωνται όλοι γύρω στη φτωχική φωτιά, κατασκευάζοντας καλάθια από λυγαριές που είχαν μαζέψει από καιρό. Κατόπιν έπήγαιναν στην κωμόπολη να τὰ πουλήσουν. Ο Νόλ, ά! αυτός, σκούπιζε τὰ χιόνια όταν χιόνιζε, τή βροχή όταν έβρεχε, τὰ ξερά φύλλα από την αύλή, κατά τó φθινόπωρο και την νύκτα έκοιμάτο επάνω σε τρία σανίδια μέσα στο σταύλο.

Οί Μπαράκ, μη έχοντας άλογα άροτριώναν μόνοι τους και έκαμαν εν γένει όλες τις έργασίες του ζώου.

Είχαν τρεις όρνιθες, ένα σκυλλί για να φυλάη τó σπήτι, και έκτος τριών-τεσσάρων χοίρων και μιά άγελάδα.

Όλην την εβδομάδα κατά την άνοιξη και τó θέρος από τó πρωί ως τó βράδυ έδοούλευαν άκατάπαυστα και μόνον την Κυριακήν εύρισκον όλίγην άνάπαυσιν. Μετά την λειτουργίαν έπέστρεφαν σπανίως δε θα έβγαίνε λέξη από τó στόμα τους.

Από καιρό ή ζωή τους είχε κανονισθή κατ'αυτόν τον τρόπον και την εξακολούθησαν χωρίς καμμιά επιθυμία άλλαγής. Τό πρωί έπιναν κάτι για τó συνήθειο, τó δε μεσημέρι και τó βράδυ έψηναν στη φωτιά ή έβραζαν σε ζεστό νερό πατάτες τις όποιες έτρωγαν με τó άλας, την εβδομάδα δε μόνο μιά φορά συνέβαινε να έχουν και κάτι άλλο. Κι'έτσι περνούσαν τὰ χρόνια, έγέροζαν, τó στομάχι τους αδυνατούσε από την πείνα τὰ πόδια τους έτρεμαν και χτυπούσαν τὰ δόντια τους από την άθλιότητα. Τό κρεβάτι τους ήταν κατασκευασμένο από ξερά φύλλα, χωρίς σκέπασμα, χωρίς προσκέφαλο. Ζούσαν σά εύκοι μέσα στο χιραμό τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Κατά την 31 Οκτωβρίου 1867, παραμονή των Αγίων Πάντων, οι τρεις Μπαράκ κάθονταν κοντά στη γωνία άκίνητοι, με τὰ χέρια άκωμμιωμένα επάνω στα γόνατα. Τὰ ξύλα έκάπνιζαν μεσ' τή γωνιά, επάνω σε μιά μικρή στίβα στάκτης ζεστής και που και που άκουες ένα κρακ

όταν ή φλόγα περιέζωνε κάποιον βρεγμένο ξυλό· κατόπι, μιά κόκκινη φλόγα σκόρπιζε τή λάμψη της και ή μαυροκαπνιζμένη γωνιά φεγγολούσε.

Ο Μπάλτ, κρατούσε στο στόμα μιά πίπα κατασκευασμένη από ένα χοντρό κλαδί δένδρου, φυσούσε σύννεφα καπνού, χωρίς να μιλή, χωρίς να συλλογιέται ο Μπάστ κάπου κάπου άγκάλιαζε τὰ διπλωμένα γόνατά του με τεντωμένα χέρια, έβυχε, κατσούφωνα τὰ μούτρα του και κάποτε τρεμούλιαζε· ο Νόλ με τὰ μάτια του εκείνα που δεν είχαν βλεφαρίδες, παρατρούσε έκστατικός τὰ σβυσμένα ξυλοκάθρουνα, με μιά έκσταση βυθισμένη, ήλθθία. Μιά μοναξιά έτρυνύριζε τους τρεις άνθρωπους κι'έμοιαζαν, πένθυμοι, σάν έγκαταλημένο κοιμητήριο.

Έξω, ένας δυνατός άέρας έλύγιζε τις κορυφές των δένδρων, ή όποιες άγγιζαν στα σπήτια με διακομιμένα και όρμητικά κτυπήματα που έσαύλευαν την σαπισμένη ξύλινη στέγη και τις θύρες· ο φράκτης που χώριζε τó λειβάδι του γείτονα του Γιάννη Μπέστη, έκνυμάιζε σταθερά και άδιάκοπα σκορπώνιας ένα τραχύ τρίζυμο.

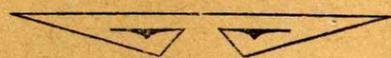
Από τó πρωί έβρεχε τó ιτιβίσμα της βροχής που χτυπούσε επάνω στους τοίχους και τó σούρισμα των νεροχυτών που άδειαζαν στη σκάφη ενώνονταν μαζί με με τó κούφιο μούγκρισμα της κατοχιάς και τού σίφωνα. Μιά λαμπίτσα με άκρολίχνι έφεγγε επάνω στο τραπέζι με τó γλυκό φώς του λαδιού.

Κάποτε ο άέρας που έμπαινε από τι κάτω ραχαμάδες της θύρας, στροβίλλιζε την στάκτην της γωνιάς και όργιάζε τή φλόγα της λαμπας. Για μιά στιγμή έφάνταζαν ή σουλιέτες των αδελφών και τó φώς έπέτροπε να διή κανεις τó τουλάπι, τó άμπάρι, τó τραπέζι, τó θηκορισμένο ρωλόι και τις εικόνας· κατόπι ένα πυχτό σκοτάδι τὰ σκέπαζε όλα.

(άκολουθεί)

Η ΕΙΚΩΝ ΜΑΣ

Άνεκτιμήτους θησαυρούς έγκλείει ή Πινακοθήκη του Μονάχου. Αί πέντε εικόνας του Μουρίλλου, αί όποια παριστάνουν όμίλους παιδιών είναι δι' αυτήν άπόκτημα μοναδικόν. Ο βίος του μεγίστου τούτου Ισπανού ζωγράφου είναι, ως και του Κορρεγιού, ένα των παραδοξότερων αινιγμάτων της ιστορίας της καλλιτεχνίας. Άπαραμίλλως ζωγραφείται εις τους δύο μικρούς της εικόνας μας ή ήδονή με την όποιαν τρώγουν τους καρπούς της φύσεως. Ούτε καν ίχνος ιδανικότητος δύναται τις να άνακαλίψη εις τους πειναλέους μικρούς άρπαγας, των όποιων τὰ μέλη καθώς και τὰ όρακη καλύπτονται υπό ριπούς. Εις την εικόνα ταύτην δύνανται τις άκόμην να διύη την έπιρροήν του μεγάλου συμπατριώτου του Μουρίλλου, του τότε Περιωνύμου Σπανιογέτου. Δυστυχώς ο μεγαλοφυής καλλιτέχνης ήναγκάσθη έξ αυτού να λάβη πείραν της άσταθείας πάσης έπιγείου ευτυχίας. Ότε ειχε φθάσει εις τó ήθος της δόξης του και ένθ μόλις άπετελείωνε μίαν μεγάλην εικόνα του « του γάμου της Άγίας Αικατερίνης » εν τή εκκλησία των Καδικών κατά το έτος 1686, ήρκεσεν έλαφρόν στραβοπάτημα να καταρρίψη αυτόν του ίκονώματος και να θέση αιφνίδιον τέμα εις τον ένδοξον αυτού βίον. Διά τον Μουρίλλον αυτός ήτον ο μόνος τρόπος διά να πέση από τον κολοφώνα της δόξης του.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

Η ΖΩΗ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Γνωρίζομεν άφ'έτερου ότι ο ήλιος συσσωρεύει και διατηρεί εις τὰ φυτά και τὰ ζώα την προμήθειαν της έλευθέρας ενεργείας, άναλώμασι της όποιάς ταύτα ζώσι. Άλλ' ο ήλιος μένει υπεράνω του όριζοντος κατό μέσον όρον δώδεκα ώρας επί εικοσιτεσσάρων. Έπομένως ή υπό του ήλιου άποδοδομένη ενεργεια κατά την ήμέραν πρέπει να μεταμορφούται εν τώ οργανισμώ των ζώων εις κατάλληλον διαρκή και μόνιμον ενεργειαν, ήτις να δύναται να διατηρή κατά την νύκτα τó στάσιμον (ως τó όνομάσαμεν) εκείνο ρεύμα, τó όποιον χαρακτηρίζει την ζώην και ούτινος και βραχεία τις διακοπή έπιφέρει τον θάνατον.

Όποία τις εινε ή εν τώ οργανισμώ έπιτυγχανομένη μεταμόρφωσις αυτή της ήλιακής ενεργείας; Έξ' όλων των μορφών ενεργείας, άς γνωρίζομεν ούδεμία άλλη εινε προσφυστέρα προς τούτο της χημικής ταιούτης.

Ο οργανισμός ήμϊων άνταποκρίνεται μέχρι και των έλαχίστων λεπτομερειών των λειτουργιών αυτού εις την άνάγκην της παραδοχής της χημικής ενεργείας, ως ενεργείας του ανθρώπινου σώματος. Η μυική έργασία τελείται διά χημικής ενεργείας, και ή λειτουργία των νεύρων, ής ή άρχή είναι άκόμη λίαν μυστηριώδης συνδέεται στενάτατα με την παρουσίαν της ενεργείας του είδους τούτου. Προσέτι άνεφέραμεν προηγουμένως τó αξιωσημείωτον γεγονός της όμοιότητος των τέκνων προς τους γονείς άκόμη και όταν ταύτα στεροϋνται της έπιδράσεως των γονέων κατά τó μεγαλύτερον μέρος της αύξησεώς των. Άλλ' εκ των γονέων παραλαμβάνουσι μόνον τās ύλας, αίτινες άναγκαιοϋσι διά την έναρξιν της ζωής αυτών· εκ του έξωτερικού κόσμου λαμβάνουσι την τροφήν διά της όποιας αναπτύσσουσι τó σωμα αυτών· ο έξεωτερικός δε ούτος κόσμος συντελεί εις τον σχηματισμόν ζώντων οργανισμών διαφωρωτάτων άπ' άλλήλον, καιτοι αί θρεπτικαι ούσαι εινε δι'όλα αί αυται. Που λοιπόν όφείλεται ή όμοιότης έκάστου όντος προς τó άρχικόν έξ ου παρήχθη; ή εύλογώτερα θεωρία προς εξήγησιν τούτου εινε ή χημική, καθ'ήν ή μετάδοσις εις τὰ τέκνα των ιδιαίτερον χαρακτηριστικών των γονέων στηρίζεται εις τὰ αντίστοιχα

ιδιαιτερα χαρακτηριστικά των ούσιών της άναπαραγωγής, ούσιών σχηματιζόμενων διά χημικής έπίσης ενεργείας.

Τι επέτυχε μέχρι σήμερα ή έπιστήμη διά των φυσικοχημικών αυτης έρευνών και τινας έλπίδας δυνάμεθα να στηρίζομεν διά τó μέλλον, όσον άφορᾷ την έπιστημονικήν εξερευνήσιν του προβλήματος της ζωής, θα ίδωμεν εις τó δεύτερον και τελευταίον μέρος της παρούσης δημοσιεύσεως.

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΜΗΤΕΡΑ

Κάποιος σοφός Άγγλος έρωτηθείς από ξένον «πώς συμβαίνει να παρόνται τόσο σοφοί εις την Άγγλιαν, εν τώ εκπαιδευτικόν σύστημα είναι τόσο άκατάστατον» απήτησεν· «είναι Άγγλίδες αί μητέρες των».

Ός βλέπομεν και οι σοφοί Άγγλοι όμολογούν την άλήθειαν, ότι όχι τόσο τον σχολειόν, όσον ή οικογενειακή άνατροφή είναι ή αίτια του μεγαλείου και της δόξης ενός έθνους.

Και πραγματικώς οι περισσότεροι από τους μεγάλους άνδρας που διέπρεψαν είτε εις τὰ γράμματα είτε εις τās τέχνας χρεωστούν τó ήμισυ της δόξης των εις τās μητέρας των.

Δυστυχώς ή άρχή αυτή για μās είναι ξένη. Ότι διακρίνει τās περισσότερας από τās μητέρας μας είναι ή άποστολή της. Νομίζουν, ότι είναι άρκετόν διά τās κόρας των να ξεύρουν να ψελλίζουν μερικά γαλλικά ή γερμανικά και να θίγουν όλίγον τó πιάνο διά να είναι παρουσιάσιμοι εις τὰ σαλόνια! Και τó έθνος μας που έχει τόσοην άνάγκην άναπτύξεως και διαπαιδαγωγήσεως αφήνεται εις τās χείρας αυτών, των κατά τó ήμισυ εκφύλων όντων διά να εξακολουθήση τον δρόμον του διά την καταστροφήν.

Και τι περιμένει κανεις από μητέρας που δεν ξεύρουν την έθνικήν των ιστορίαν, τās παραδόσεις της φυλής των, που δεν συγκινούνται, δεν συγκλονίζονται από τὰ όνόματα τώσων άνδρών που σήμεραν δοξάζει και τιμᾷ δόλοκληρος ο κόσμος!

Μόλις άρχίζει τó παιδί των να έννοη την εύμορφία της γλώσσης μας, να αισθάνεται την ποιήσιν μας, να λαμβάνη τὰ εφόδια διά την εδδοκιμησιν του, τó άποσύρουν από τó Έλληνικόν σχολειόν διά να τó στείλουν σε κανένα άγγλικό, γαλλικό ή γερμανικό. Και διατι νομίζετε; διά να τελειοποιήση τās γνώσεις του, να μάθη περισσότερον άπ' ότι θα έμάνθανε εις τó έλληνικόν σχολειόν; Όχι, διά να άρχιση και πάλιν από τó άλφάβητον· να μάθη μερικάς γερμανικάς γαλλικάς ή άγγλικάς φράσεις και όταν

συμπληρωθή κατ'αυτόν τον τρόπον ή άνατροφή, να τó άποσύρουν και άπ'εκει κατάλληλον πλέον και με όλα τὰ εφόδια διά να καταλάβη έξεχουσαν θέσιν μέσα εις τὰ σαλόνια!

Και τὰ κορίτσια μας με αυτήν την μεγάλην των μόρφωσιν (!) θα γίνουν αί μητέρες των όνειρων μας. Αί μητέρες που θα γνωρίζουν και θα εφαρμόζουν όλες τās λεπτομερείας της μόδας, όλα τὰ άισχη της διεφθαρμένης ζένης κοινωνίας, διότι μόνον την διαφθοράν της μαθαίνουν μέσα εις τὰ μυθιστορήματα που έντυφούν. Αί μητέρες που δεν θα γνωρίζουν διατι ένυμφεύθησαν και διατι έγιναν μητέρες! ποία βεβήλωσις του ίερού όνόματος της μητέρας!

Και όμως έχομεν άνάγκην από τὰ άφροσιωμένα εκείνα πλάσματα, από τās ήρωίδας εκείνας που ήμέραν και νύκτα σκυμναι εις την κόνινα του βρέφους και εις τās μελέτας του νέου και του εφήβου, θηλάζουν εκείνο με τó άγνό γάλα της άληθινής ύπερφανείας, της έπιθυμίας προς την άρετήν και την δόξαν. Έχομεν άνάγκην από τὰ άγνά εκείνα όντα που θα έμπνεύσουν τó μίσος προς τó ψεύμα και την διαφθοράν, την άποστροφήν προς την άσχημίαν και την άπάτην.

Και από όλας τās άρετάς που συγκινούν και ήλεκτρίζουν την εύγενή ψυχήν είναι εις θέσιν ν'άποτελέσουν ένα κορίτσι ή ένα άγόρι ίκανό να χαράξη μέσα εις την καρδιά του με γραμμές άνεξόλειπτες την εύμορφία του Παρθενώνος και τó μεγαλειον του Αισχύλου και του Σοφοκλέους. Από τέτοιες μητέρες έχομεν άνάγκην. Και αυτές θα τās διαπλάση μόνον τó έλληνικόν Σχολειόν. Μόνον ή τελεία και έθνοπρεπής μόρφωσις. Έργάζονται άλήθεια σάν ήρωίδες αί διευθύντριαι των άνωτέρων μας Παρθεναγωγείων όχι βέβαια από συμφέρον άτομικόν, αλλά άνθρωπιστικόν διά να συγκρατήσουν τó ρεύμα προς την άμάθειαν και την χειροτέραν της άκόμη ήμιμάθειαν, αλλά δεν μπορούν να πείσουν μητέρας ξένας προς την άληθινήν τιμήν και δόξαν των παιδιών των.

Συνεκινήθη ύπερβολικά, όταν ή Κα Διευθύντρια του Έλικώνος με δάκρυα εις τους όφθαλμούς και με πόνον που προσπαθούσε να μου κρύψη, μου έλεγε για τὰ κορίτσια που άποχωρούν από τó σχολειόν της, από τó λαμπρόν της άληθινά εκπαιδευτήριον πριν μορφωθούν καθώς αυτή επιθυμούσε, διά να μεταβούν εις σχολεία ξένα. Και έφερα εις τον γόνυ μου τον άγγελον εκείνον που ώδήγησε πάντοτε τὰ βήματά μου την μητέρα μου, που μου ειπε μιά φορά προκειμένου για κάποιον που θα πήγαινε σε ξένο σχολειόν.

Προτιμᾷ να μείνης αγράμματός, παρὰ πριν μάθης τελείως την γλώσσαν, τās παραδόσεις και την ιστορίαν της φυλής σου, να καθής εις ξένους λαβυρίνθους.

Γ. Χ. Βρυώνης

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Όταν μελετώμεν την άρχαιότητα, σαγηνευόμεθα από το κάλλος και τον αφάνταστον πλούτον της φαντασίας των ευγενών εκείνων λαών, οτινες υπήρξαν οι θεμελιωτάι της τέχνης και της μορφώσεως.

Η έκστασις εις την οποίαν μās βυθίζει η θεωρεία των άμμητών άριστουργημάτων των, μās δίδει την αντίληψιν όνειρου κατά το όποιον βλέπομεν να παρελαύνη πρό των όφθαλμών μας, όλος των ό βίος.

Βλέπομεν τά άλλα και τά τεμένη επί των κορυφών των όρέων ή παρά τās παραλίας και τās όχθας των λιμνών των ποταμιών και θαλασσών, τά ενδιατήματα ταύτα των νυμφών, εις τά όποια ελάτρευον τούς θεούς των. Βλέπομεν τά μαντεία των, τούς ιερείς των, τās θυσίας των, άποτελέσματα θρησκευτικών πεποιθήσεων και διερωτώμεθα: άρά τε όλη ή ποιήσις αύτη, όλη αύγή ή καλλιτεχνία είναι άποτελεσμα πλάνου φαντασίας, είναι άπόρροια αυταπάτης ή μήπως υπήρξεν ευτυχής τις έποχή κατά την οποίαν έξων πράγματι Νύμφαι και Νηρηίδες;

Η παιδική ηλικία της ανθρωπότητος, παρεδέχθη άνεξεταστί και ελάτρευσεν ένδομήχος πάντα ταύτα, όπως και ή παιδική ηλικία δέχεται άσυζητητι πάν, ό,τι διδαχθ ή ακούσθ, διότι κατά βάθος ούσα αύτη αύτη ποιήσις συναρπάζεται και τρέφεται υπό της φανταστικής καλλονής προς την οποίαν φέρεται φύσει.

Άλλ' ή αρχαιότης, διήρυσσε μετά την παιδικήν και την νεανικήν της ηλικίαν και κατ' αύτην άπέρριψε τó αρχαίον της λατρείας της αντικείμενον, και ήγωνίσθη ν' άποδείξθ ψευδή τά πάντα και θεούς και άθανάσιαν και ύψώσασα τó ανθρώπινον

εγώ επί του θρόνου των, ήρεύνησεν άνευ της έπαμράσεώς των τά εν τή φύσει μυστήρια.

Και πρώτος εκ πάντων ό Ηρόκλειτος είτα δέ ό Δημόκριτος θέσαντες τά θεμέλια της ύλιστικής θεωρίας προσεπάθησαν δι' αύτης να εξηγήσωσι τά πάντα.

Άλλά παρ' όλον τó ρηξικέλευς θον των άνδρών τούτων ή ειτήν λατρείαν και την πραγματικότητα των καταπολεμουμένων νυμφών και θεων και θεων πίστις, διέμεινεν ασάλευτος: διότι ή εν τώ ανθρώπω έννοικούσα δύναμις την οποίαν όνομάζομεν πνεύμα ή ψυχήν ενεργεί κατά νόμους διαφόρους εις έκαστον των ανθρώπων προκειμένου περι ιδεών και αντιλήψεων.

Τούτου άποτέλεσμα υπήρξεν ή εμφάνισις φιλοσόφων έμβροθεστέρων, οτινες άκολουθούντες μέσιν τινα όδόν προσεπάθησαν να συμβιβάσωσι την κοινήν λατρείαν προς τά συμπεράσματα των καινοτόμων και οτινες ήκατέληξαν εις τόν πανδηϊσμόν (Ξενοφάνης) ή εις άρχάς συμφωνοτέρας προς τās των συγχρόνων θεϊστών (Αναξαγόρας, Πλάτων, Άριστοτέλης).

Όδοι αντιπροσωπεύουσι την άνδρικήν ηλικίαν της αρχαιότητος. Άλλά κατ' όλα ταύτα τά στάδια της ανθρωπίνης διανοήσεως και έρεύνης, ή πεποίθησις εις την ύπαρξιν όντων διαφόρων του ανθρώπου ε'τε τελειότερων ε'τε άτελειότερων, όχι μόνον δέν εξέλιπεν αλλά και έυστηματοποιήθη ούτως ώστε παρά τόν άκράτητον ύλισμόν και άδεισμόν να όφίσταται ή πληρρεστέρα δεισιδαιμονία και πίστις εις όντα έναέρια και υποχθόνια, δρώντα μετά λόγου, και μεγάλην έξασουόντα έπιρροήν επί του βίου των ανθρώπων.

(άκολουθεϊ)

ΦΙΑΚΤΗΤΗΣ Χ. ΒΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Δ. Θ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ

«Έκνον πρόσταγμα τυράννου ευσεβοϋς λαούς εκλόγησε».

Αντηχεί γλυκεία ή άρμονία της κιθάρης και του ψαλτηρίου, του τυμπάνου και της σαμβύκης, ώσαν να ή'ελε να γλυκύνη την θρηϊάκή έπειλήν ή να καλύψθ την προς τόν Θεόν ύβριν.

Και ενώπιον της χρυσης εικόνας, την οποίαν έ'ελοποίησεν ή άσυνειδησία των κολάκων προσκλίνει λαός άναίσθητος και ίουλόφρων.

Μόνι, όρξιοι έν μέσθ των κλυομένων κατά γής ίειλών, ως γίγαντες τροχμητοί με την κεφαλήν ύψηλά και τó βλέμμα ύπερήςφανον, ύσταται οι τρεϊς παϊδες.

Μόνον αύτούς έν έφοβίσειν ό άγριος ύμνος του τυράννου, ούδέν τó εορυθούν πύρ. Θάνατος άληθινός, έι' αύτούς έν ήτο τó μαρτύριον, άλλ' ή άσρησις των άρχών και των πεποιτήσεών των.

Έκκλητικοί οι ίειλοί και άκράτητοι ει κόλακες αντικρίζουν την σταέρότητα. Και έν μέσθ του ύαυμασμού και της ύποκρισεως, αντηχεί και εύτερον ή γλυκεία άρμονία της κιθάρης και του ψαλτηρίου του τυμπάνου και της σαμβύκης, όχι τώρα έιά να γλυκύνη την άπειλήν ή να καλύψθ την ύβριν αλλά έιά να έλεεύσθ.

Διά να ύπενύμισθ εις τούς νέους την γλυκύτητ και τά όνειρα της ηλικίας των, τούς πόδες και τās τάσεις της σκιρτώσεως καρίας των. Να ενισχύσθ την άγάπην προς την ζωήν και έξυπνήσθ τόν φόβον του Ξανάνου.

Και τούτο έιά να ύπερισχύσθ ή τέλησις του τυράννου. Τι προς την οίησίν του; έν όλος ό λαός προσεκύνησε; Τι τó κέρδος έν ελάτρευθ ή ως έδός ύπ' αύτού; Ένδομήχος σύνησθ άνετο την άγροικίαν των λατρευτών του και την άναίσθησίαν των. Τό πάν ήτο να προσκυνηθ ή υπό των ήρώων. Και έν τή άσρησίε των άνασπεται ή κάμνις.

Άλλ' μέσω του πυρός, έν μέσθ των νεφών του καπνού και του πλαταγισμού των καιόμενων κλώνων γλυκύτερα και της μουσικής αντηχεί ή φωνή της σταί ερότητος. «Ο των πατέρων Θεός ελόγητός εί».

Δροσίζει τούς πότους ή πίστις, καείσιτ ή χαλυβέλην την καρδίαν ή συναίσθησις της τιμής και ένοϊ τόν Θεόν μετά του άνθρώπου τó εκλόγητον έ'άρρος.

Ό πόσον ύψηλά ύσταται, όσοι διά να ύσφυλάουν την πίστιν και τός άρχάς των, την τιμήν των, άφρησούν και αύτό τó μαρτύριον! Και πόσοι είναι βέλτροι, όσοι τά πολοϋν άντι χρημάτων είτε τά άρροϋνται διά τόν φόβον!

ΚΤΑΣΙΦΙΛΟΣ

ΜΙΑ ΤΙΜΗ

Με τó άκόλουθο γραμμα του είχε την πρωτοβουλία να μās τιμήσθ ό φίλος κ. JEAN ELLÉ, για τόν όποιο ό,τι και άν πη κανείς είχε λίγο και ό όποιος είχε ά βέβαιοι ότι έ'ά εκτιμηθ ή άκόμη περισσότερο από τó κοιτό μας και έ'ά άγαπηθ ή με φανατισμό.

Σπίτι μου, μιά οιαδήποτε μέρα της ζωής μου.

Άγαπητέ μου Νεοκλή Τριανταφυλλίδη,

Έλαβα τó γραμμα σου μαζί με τó πρώτο φύλλο του νέου περιοδικού σου. Σε εύχαριστώ για τó πρώτο και για τó δεύτερο σέ συγγαίρω. Κάτω από ένα ώραίο χρονογράφημα παρατήρησα ένα γνωστό ψευδώνυμο, τó ψευδώνυμο του Senior, ό όποιος διηύθυνε μιά πολύ ένδιαφέρουσα πολεμική έναντίον μου στο συγχωρεμένο τó «Djinn». Δέχομαι λοιπόν με εύχαρίστηση να συνεργασθ στο φύλλο σας, σύμφωνα με την ευγενή προτασή σας, για τη γνωστή αιτία, δηλαδή για την ευχαρίστηση του να συντρέξω κι'εγώ — άπλός εργάτης — για τά ύλικά που θά χρειασθούν στην οικοδόμησι της ιδέας. Η συνεργασία μου δέν θά σοϋ είναι καθόλου πολύτιμη, όπως μου τó γράφεις τόσο λεπτά και «πρόσωπον όπως εγώ» σέ βεβαιώ άξίζει πολύ λίγο. Είμαι ένας νέος και ή θέση μου είναι μέσα στους νέους, μέσα σ' εκείνους που έχουν θέληση, μέσα σ' εκείνους που πολεμούν, και είσαι και συ από εκείνους. Καθήκον μου θεωρώ να σέ βοηθήσω στην προσπάθειά σου, και θά μένω πολύ εύχαριστημένος άν μπορέσω να σοϋ φανώ κάπως ώφέλιμος.

Τά άρθρα μου θά σοϋ τά στέλλω γραμμένα γαλλικά και θά έχης, ελπίζω, την καλωσύνη να τά μεταφράξθ στη γλυκεία δημοτική σας. Πληροφόρησέ με ποιό είναι τó είδος που προτιμάς και θά προσπαθήσω να σ' εύχαριστήσω.

Δέξου τούς χαιρετισμούς μου μαζί με την πλέον φιλική μου και άφωτισωμένη ειλικρίνεια.

JEAN ELLÉ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Είχα σταθεή στον ίσιο όρόμο μπροστά στην τοιχοκόλληση ενός κινηματογράφου και ένθ διεύρεχα βιαστικά τó πρόγραμμα, αισό άνομαι να μου τραβά κάποιος τ'ανά τó χέρι. Γυρνώ και αντικρίζω τόν χοντρό τó Μιμή, τó καλό και γλυκό αύτό παιδί, ό όποιος είχως να με άφήσθ εξακολουθούσε να με τραβά σχεδόν με βία. Χωρίς να άπαντήσθ στην καλησπέρα μου άρχισε με κομμένη φωνή να μου λέγη:

— Ά! όχι φίλε μου! Να τ'άφήσθ τά σινεμά! Μιά συμβουλή που έχω να σοϋ έδώ είναι να μην ξαναβάλθ τó πόδι σου σέ τέτοια μέρη. Ποτέ! ποτέ! Πέσε καλλίτερα στα έύχια μιας δμορφης νεαίρας, παροδόσου σέ ό,τι είδους όργια έ'ελεις, αλλά για τ'όνομα του Θεού, μη πās στόν κινηματογράφο να περάσθ τις ώρες σου!

— Τι έπαες; τού λέγω. Πρώτα μην τρέχεις έτσι, με κουράζεις, και άφησε τó χέρι μου, ά ερφέ! Τό ξεύρεις καλά πως δέν άγαπώ τόν κινηματογράφο, κι'άν τύχη καμιά φορά να πάγω, τó κάμνω για να σκοτώσω τά άτέλειωτα αύτά άπομοσήματα.

— Ναί βέβαια, αύτά τά ξεύρομε, μās τά κοπανίζετε πάντα, μās λέτε μάλιστα ότι ό κινηματογράφος είναι άνόητο έέσμα, και μ'όλα ταύτα έν παραλείπετε να πηγαίνετε. Να σοϋ πώ φίλε μου, εξακολουθούσε ό Μιμής, τραβώντας με προς τó Ταξίμι όπου τó πλήθος ήτο πιό όραιομένο, όλη ή ζωή μου άκωρητήσθηκε από τόν κινηματογράφο, και αύτός είναι ό λόγος που έν τόν ύποφέρω και που τόν μισώ, που έ'ά ήθελα να έοργανώσω μίαν έπανόσταση έναντίον του. Να είσαι βέβαιος που άν ή τύχη με έκαμνε άεροπόρο, δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι έ'ά χρησιμοποιούσα τις βόμβες μου έναντίον των κινηματογράφων.

Τόν κύτταξα με περιέργεια σάν να έ'ελα να καταλάβω μήπως είχε καμιά ένγκεφαλική ίστιάραξιν. Δέν έβλεπα όμως τίποτε, αύτό τó παιδί ήτο τó ίδιο, ό μειλίχιος Μιμής που τόν είχα γνωρίσει σ'ενα μπαρ μετά τά μεσάνυχτα κατά τās άρχάς του πολέμου. Ήταν από τά πιό ήμερα ζωά του κόσμου και τώρα παραξενεύτηκα που τόν εί'α να μου μιλή με τέτοιο ύνομό και παραφορά σάν νευρασενικός.

— Μάλιστα! Ξανάρχισε πάλι, έχω όρκισθ ή να εκδικηθώ τόν κινηματογράφο. Δέν ξεύρεις φίλε μου τι μου κατ'άφερε! Γνωρίζεις βέβαια τη Φανούλα, τη φιληνάα μου, την άρραβωνιαστικά μου, αύτην που σέ λίγες άκόμη μέρες είχε άποφασίσει να την κάμω ταίρί μου.

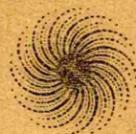
— Έ! λοιπόν; Την έχω γνωρίσει στόν κινηματογράφο, πριν από τρία περίπου χρόνια. Τότε ήταν άκόμη κοριτσάκι 14-15

ετών, με κοντά φουστάνια, αλλά πολύ νόστιμη, γλυκεία, δμορφη, τόσο που άρχισα να αισό άνομαι κάποιον σοβαρό αισό ήμα. Την έβλεπα τακτικά μιά δυό φορές την εβδομάδα, πάντα στό σινεμά, γιατί οι γονείς της ήταν πολύ άδοτηγοί και έν την άφηναν να βγη ποτέ έξω παρά μόνον όταν ήρχοντο ή φιληνάδες της να την πάρουν και να πάνε στόν κινηματογράφο. Έλάθαμε σχέσεις και έβλεπόμεν τακτικά ως που μιά μέρα έε βάσταξα και πήγα και εξήγησα τó χέρι της. Από τότε περνούσαμε τακτικά ύπό τρεϊς ώρες κατ'ε μέρα μαζί σέ όνειρα άγάνης, και μιλούσαμε για τά σχέδια του μέλλοντός μας. Η Φανούλα όμως άγαπούσε άπεροβλικά τόν κινηματογράφο και σέ λίγες μέρες είχε την άπαίτηση να μη πηγαίνωμε πουτ'ένα άλλου παρά μόνον στά σινεμά. Έβγαίναμε από τόν κινηματογράφο για να πάμε στό σπίτι και από τó σπίτι για να πάμε στόν κινηματογράφο. Έλάτρευε τόν κινηματογράφο και εγώ για να της φανώ εύχαρίστος την επήγαινα τακτικά. Μα ένθ εγώ έμενα άπαίτης στίς ίστορίες και τά έόρηματα των ταινιών, έκεινη έ'εαύμαζε ότι έβλεπε και ή'ελε να τó μιμηθ ή. Άρχισε μάλιστα να άπομμεείται τούς τρόπους της Pina Minichelli, να άγκαλιάζθ καθώς ή τάε, να φιλή καθώς ή έείνα, ούτως ώστε σέ λίγο έγενε ή άναπαράστασις των έραμιών του κινηματογράφου ως που μιά μέρα έμαθα ότι κρυφά έ'εινε ραντεβού, πάντα στό σινεμά, με έναν ύπαξιωματικό. Όταν την επέπληξα μου άπήνησε με άπάθεια! — τó κάμνω για να έρετίσω λίγο τη ζούλια σου καθώς κάμνει ή τάε στόν έείνα στό τάε έράμα του σινεμά!... Και σέ λίγες μέρες έμαθα ότι είχε γίνει ματρέσσα του ύπαξιωματικού, για να άπομμηθ ή τās ήρωίδας του κινηματογράφου, βέβαια.

Βλέπεις λοιπόν, μου λέγει με ύνομό, τόν έδακτικό μας κινηματογράφο, τόν κινηματογράφο που.....

Είχαμε φ'άσει πιά στό Χαρμπιέ και ένας κινηματογράφος άδειασε τόν κόσμο του σάν να έ'ελε να δειξθ στόν φτωχό Μιμή ότι ή επανάσταση που έ'ά έοργάνωσε έναντίον των κινηματογράφων, έν είχε επαναστάτας.

SENIOR

Η Έπιθεώρησις δέν πρόπει να λείπθ από τó σαλόνι καθε καλής οικοδεσποίνης.

Όσοι έπιθυμούν, δύνανται να προμηθενθόν τó πρώτον φύλλον δωρεάν από τά γραφεία μας.

ADOLPHE BRISSON

Ο ΜΑΝΔΑΡΙΝΟΣ

(ΚΥΝΕΖΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Ο Κάο-Λη ήταν γυιός ενός εμπόρου της Καντόν. Έτελειωσε τας σπουδάς του και έδωσε λαμπράς εξετάσεις. Ο πατέρας του προς τιμή του παιδιού του, προσκάλεσε στο σπίτι του όλους τους συγγενείς και τους φίλους για να διασκεδάσουνε.

Στην Κίνα υπάρχει ένα έθιμο, όταν ένας νέος άριστοκρατικής οικογενείας αποφοιτήσει το γυμνάσιο, να δίδονται μεγάλες εορτές προς τιμή του, και ο νόμος του επιβάλλει ένα κνβερνητικό αξίωμα. Όλοι λοιπόν οι γνώριμοι της οικογενείας είχαν συναθροισθή στο σπίτι του Κάου-λη για να τον συγαρούνε, και για να κολακεύσουνε τη φιλιαντία του τον φωνάζανε: ο κύριος ύπουργός. Ο Κάο-λη με μεγάλη χαρά και περηφάνεια δεχότανε όλες αυτές τας φιλοφρονήσεις. Αφού έφαγε καλά και ήπιε ακόμη καλλίτερα ξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα ως πού αποκοιμήθηκε. Άξαφνα ξυπνά και πετιέται απ' τη θέση του βλέποντας μπροστά του δύο θαλαμηπόλους του αυτοκράτορος. Αφού του έκαμαν χίλιες δυό υποκλίσεις, με μεγάλο σέβας, του είπαν:

— Κύριε ύπουργέ, ο αυτοκράτωρ σάς ζητεί.

Ο Κάο-λη κοκκίνησε από ευχαρίστηση και ακολουθήσε βιαστικά τους θαλαμηπόλους, στο παλάτι του αυτοκράτορος. Ο αυτοκράτωρ τον περιέμενε, και όταν τον είδε τον συνεχάρηκε θερμά, και αφού τον φίλησε του είπε:

— Κάο-λη, σε διορίζω κυβερνήτη όλων των σχολείων της μοναρχίας μου, φόρεσε άμέσως αυτή τη χρυσοκέντητη φορεσιά, και όλα αυτά τα δώρα που βλέπεις εδώ είνε δικά σου. Πάρε τα και πήγαινε να καταλάβης τη θέση που σου αρμόζει.

Ο Κάο-λη ευχαρίστησε τον αυτοκράτορα με ένδειξη βαθείας ευγνωμοσύνης και ανεχώρησε. Μεταξύ των λαμπρών δώρων που του χάρισε ο αυτοκράτωρ, του χάρισε και ένα κομψό παλάτι από λεπτή πορσελάνη, και του έδωσε εκατό σκλάβους για να τον υπηρετούνε. Εκατό γυναίκες σπανίας καλλονής περιμένανε ένα νευμά του για να ίκανοποιήσουν την επιθυμία του. Κάθε μέρα του

πηγαίνανε στο παλάτι πλούσια δώρα, ύφασματα χρυσοκέντητο, πετράδια πολύτιμα, και άτιμητα μαργαριτάρια

Ο Κάο-λη ήταν ευτυχής, και αυτή του ή ευτυχία είχαν επισύρει το φθόνο πολλών άλλων μανδρινών. Πολλές συνωμοσίες διοργανώθηκαν κατά της ζωής του. Μα εκείνος ήταν έξυπνος, και με μεγάλη επιδειξιότητα διέφευγε τους έχθρους του, και τους τιμωρούσε κατόπι αποκεφαλίζων αυτούς. Όσο μεγάλωνε η εξουσία του, μεγάλωνε κι η περιφάνεια του, έγεινε άδικος και δεν είχε πειρά ιδέα του καλού και του κακού. Όταν κανένας εναντιώνετο στη θέλησή του, τότε ο Κάο-λη θυμόνε και έγένετο μανιώδης. Μια μέρα συνήντησε μια κόρη πολύ όμορφη, την άρεσε και συνέλαβε την ιδέα να την κλέψη από τους γονείς της, για να στείλση τον γυναικώνα του. Τέλος σ' όλες του τας πράξεις έδειχνε μεγάλη όμοιότητα και άνομία, τιμωρώντας αυστηρά όποιον δεν συμμορφώνετο με της βάρβαρες επιθυμίες του. Η όργη και η άγανάκτηση που έσπερνε τριγύρω του έφθασε στ' αυτιά του αυτοκράτορος.

Ο αυτοκράτωρ παρεκάλεσε τον προθυπουργό του να του κάμη μια έκθεση των πράξεων του Κάο-λη. Η έκθεση έγινε μα ήτανε πολύ έξευτελεστική για τον μανδρίνο. Ο αυτοκράτωρ άπεφάσισε να τον τιμωρήσει αυστηρά, για να χρησιμεύση ως παράδειγμα και στους άλλους. Ένα βράδυ λοιπόν, ενώ ο Κάο-λη βρισκόταν στο παλάτι του, διασκεδάζων κτηνωδώς με τα άτυχη πλάσματα που έπεσαν στα χέρια του, θόρυβος μεγάλος και ξεφωνητά τον απέσπασαν από την άπολαυσή του. Σηκώθηκε και άρχισε να βρίζη, να βλαστημά, εκείνους που τολμήσανε να τον άνησυχίσουν με τόση θρασύτητα. Έξαφνα βλέπει να εισέρχονται δύο αξιωματικοί της αυτοκρατορικής φρουράς. Όσο κι αν ήταν βέβαιος για την ισχύ του, ο Κάο-λη, εκείνη τη στιγμή κινδύνισε από φόβο και άνησυχία. Είχε δικαιο να φοβηθή, γιατί χωρίς πολλές διατυπώσεις οι κύριοι αξιωματικοί τον πιάσανε και δέροντάς του σφυγτά σφυγτά τα χέρια και τα πόδια, τον φέρανε μπροστά στον Αυτοκράτορα.

Ο αυτοκράτωρ διέταξε άμέσως να του κόψουν το κεφάλι. Τώρα ο Κάο-λη βρισκόταν ξαπλωμένος κατά γής, άλλου το σώμα του, και άλλου το κεφάλι του. Αισθανόνταν πού οδηγούσαν την ψυχή του σε χώρα μακρινή, και έπειτα τον φέρανε μπροστά στο δικαστή του Άδη. Εκείνη

την ώρα ο δικαστής φυλλομετρούσε ένα μεγάλο βιβλίο όπου ήτανε γραμμένες όλες οι πράξεις των ανθρώπων καλές και κακές.

— Είσαι πολιτικός εγκληματίας, του λέγει ο δικαστής, είσαι τύραννος του λαού και άπιστος δούλος του θρόνου, γιαντό θα ύποστής το μαρτύριο του βρασμένου λαδιού.

Δύο δαίμονες άρπάξανε τότε την ψυχή του μανδρινού και τη ρίξανε σ' ένα μεγάλο καζάνι γεμάτο λάδι βραστό. Όσο έβραζε το λάδι και κόχλαζε σκορπούσε στον άέρα μια μυρωδιά καμμένης σαρκός.

Ο Κάο-λη έβγαζε κραυγές και γογγυσμούς μα κανένας δεν τον άκουε. Αφού πέρασε ένας χρόνος τον βγάλανε από το καζάνι και τον φέρανε πάλι στο δικαστή. Τότε αυτός του λέγει:

— Απέπλυνες την προδοσία που έγινες ένοχος προς τον αυτοκράτορα, τώρα σου μένει ν' άξαναγοράσης την άισορή διαγωγή σου για τες παρθένες που άρπαξες από της μητέρες τους όπως ευχαριστήσης τας κτηνώδεις όρέξεις σου. Για τοούτο θα σε στείλω στο βουνό των μαχαίρων

Αυτό το βουνό δεν ήτανε πολύ ψηλό μα είχε σφυνωμένα στα πλάγια του, από πάνω ίσαμε κάτω, αναορίθμητα μαχαίρια που στέκουνταν όρθια με της μύτες στον άέρα. Ο Κάο-λη έφρυξε σαν είδε τι μαρτύριο τον περιέμενε. Θέλησε να φύγη, μα ένας από τους διαβόλους που τον φυλάγανε τον πιάνει και τον ρίχνει με όλη του τη δύναμη στην κορυφή του βουνού. Τώρα ο δυστυχισμένος Κάο-λη κατακυλούσε από το βουνό. Το σώμα του τινάζουνταν από την άνωμαλία του εδάφους και τα κοφτερά μαχαίρια τρυπούσανε τις σάρκες του και τις κόφτανε σε μικρά μικρά κομμάτια. Το αίμα έτρεχε άφθονο από όλες εκείνες τις πληγές, και έμοιαζε ο Κάο-λη ένας άμορφος κόκκινος όγκος. Αφού δοκίμασε τρεις φορές το ίδιο μαρτύριο τον φέρανε πάλι στο δικαστήριο των Βεελζεβούλ. Τώρα του φάνηκε ότι η μορφή του δικαστή, πούταν άπαισία πρίν, είχε αλλάξη και γένηκε πύο ήμερη.

— Σου μένει ακόμα, του λέγει ο άρχηγός των διαβόλων, μια τιμωρία. Πρέπει να καταπιής όσα χρήματα κέρδισες άτίμως. Δηλαδή τετρακόσια εκατομμύρια τρακόσιες χιλιάδες. Μια κολοσσαία στίβα από χρήματα ύψώνετο μπροστά του. Ένας διάβολος γέμιζε της φούγες του και έροιχνε τα χρήματα σ' ένα χάλκινο δοχείο που βρισκόταν επάνω σε δυνατή

φωτιά. Έπειτα ο διάβολος άνακάτωνε το μίγμα με μια σμαραγδένια χουλιάρια, γιατί το σμαραγδί άντέχη στη δύναμη της φωτιάς. Αφού το μίγμα έλυωσε καλά ο ύπηρέτης του Βεελζεβούλ μισοάνοιγε τα χείλη του Κάο-λη και έχυνε μέσα το λυομένο μέταλλο. Ο Κάο-λη δεν μπορούσε πια ν' άνθέξη σ' αυτή την τυραννία και παρακαλούσε να τον λυπηθούνε, είχε μετανοιώσει πικρά για την πλεονεξία του. Τώρα φθονούσε τους πτωχούς που κερδίζουσε με τον κόπο τους ίσια ίσια ότι τους χρειάζεται για να ζήσουν.

Τέλος στην είκοστή δεύτερη σελήνη, ο Κάο-λη βγήκε από τη φυλακή. Τότε τον ρίξανε στο τροχό της μετεμψυχώσεως απ' όπου θα έβγαίνε με ψυχή νέα και καθαρή και θα επέστρεφε πάλι στη γή μεταξύ των θνητών.

Την ίδια στιγμή ένοιωσε στο

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

ΠΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στη R.G.

Έχει βρέξει.

Οι λάκκοι είνε πλημμυρισμένοι μ' ένα λαοσιάρικο νερό κι' ο ήλιος ρίχνοντας τις χρυσομένες άχτίνες του μέσα σ' αυτούς μου κάνει να βλέπω δύο τίγρια μάτια πού' ναι δικά σου, και με κντάζουν με μια λάμψη που φανερώνει τη βρωμία της ψυχής σου. Και τότες με λύσσα όρω κι' άρχίζω και ξεσχίζω το βολωμένο νερό, θαρρώντας που ξεσκίζω τα ίκια σου μάτια.

Έχει βρέξει.

Ο άγέρας που κάνει τα φύλλα να τρίβουν μου φέρνει στ' αυτιά μου τη στρίγγλη φωνή σου και θέλω ναχω νεραϊδίσια δύναμη για να μπορέσω να στην πάρω για πάντα.

Έχει βρέξει.

Το τρεχάμενο νερό μου φέρνει τη σιλουέτα σου μπρός μου και τρέχω μ' έλαφίσια όύναμη να σε προφτάξω και να σε στραγγάλισω.

Μα το όρμα είνε τόσο δυνατό κι' αποστάνω.

Κι' όντας συνέρχομαι, σε βλέπω να διαβαίνης περηφάνη για τη κορμωστασιά σου μ' ένα χαμόγελο προκλητικό στο στόμα. Και τότες... όχι δεν μπορώ, το γέλιο σου μ' αποθαρύνει και στρέφοντας το κεφάλι δρω, τρέχω πίσω στο νερό για να εκικήθω τον ίσκιό σου.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΜΑΤΣΟΥΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΕΚΑΤΟ ΦΩΝΕΣ»

Και τέτοιος που είμαι, και με τέτοια καρδιά, πουλι όλοτρέμουλο σ' άρρωστημένα στήθια, από τους δυνατούς και τους μεστούς του κόσμου Έγώ είμαι πύο κοντά στο φώς και στην άλήθεια. Γιαντό μονγκρίζει μέσα μου βαθεία, και μ' όλη την άχάρνια μου και μ' όλο το μαράζι, προς όλους τους μεστούς και δυνατούς του κόσμου Μια καταφρόνεση. Και μου ταιριάζει.

Ω λιγοστοί και ό διαλεχτοί κι' άρίφρητοι άγριο ύως! Είναι μια Άλήθεια κάτω είω που τη χτυπάει το μίσος, Είν' είω πέρα μια Όμορφιά που η καταφρόνια δένει. Κι' είν' είω πέρα μια Άρετή έειλή και ντροπιασμένη. Ω νέοι, ό πρωτοξύπνητοι στο φώς, χαρές του Άπρίλη, από τους πράσινους κορμούς γίνοντ' οι άσπροι στυλοί! Στη χώρα εσείς οι λειτουργοί κι' οι λατρευτάδες είντε! Δέ φτάνει εμπρός! για τους Θεούς, ό νέοι και πολεμηστέ!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

σβέροκο του κάτι χαϊδευτικά κτυπήματα, και άκουσε τ' όνομά του.

— Κάο-λη ο ύπνος σου είναι πολύ ταραγμένος, τι σου συμβαίνει λοιπόν, έλα στον έαυτό σου.

Ήταν ο πατέρας του που βλέποντας την άγωνία του παιδιού του να διαρκή τόση ώρα, άποφάσισε να τον ξυπνήση.

Ο Κάο-λη ξύπνησε τότε και έτριψε τα νυσταγμένα μάτια του με εκδήλωση ζωηράς χαράς, σκεπτόμενος ότι αυτές όλες η καταστροφές που δοκίμασε δεν ήτανε παρά ένα κακό όνειρο.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ ΜΑΡΜΑΡΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ — ΜΟΥΣΙΚΗ

Ο ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ

Ο Θίασος Ζάντα την τετάρτη 5 Σεπτεμβρίου έδίδαξε για πρώτη φορά

από σκηνής το δημοφιλέστατο έργο του Κορομηλά «ο αγαπήτικός της βοσκοπούλας». Η παράσταση όπως πάντοτε άρχισε στας δεκάμισο ή ένδεκα παρά τέταρτο.

Το έργο σχετικώς επέτυχε.

Τα πρόσωπα που συνετέλεσαν στην επιτυχία είναι:

Η κ. Μαρίκα Ραπτοπούλου (Στάθαινα) έξαιρετη, δεν έπαιξε ως εργασιτέχνις άλλ' ως η όποιας έξησκυμένη σχεδόν τελεία, ύποχομένη πολλά.

Ο κ. Β. Ταβλαριές ως Διάκος κάλλιστος.

Ο κ. Σεργιάδης ως Χρόνης πολύ καλός.

Η κ. Σεργιάδου επίσης καλή.

Ο κ. Πετριός ως Μητρος έμοιαζε σαν άγιος Ιωάννης απ' εκείνους τους άγαλατένιους που έχουν η φράγκικες εκκλησίες, η δε άπαγγελία τον τον καθιστούσε Άμλετ φρεσκοβγαμμένο απ' τη Κόλαση του Δάντη.

Το κόρο άρετα έπιτυχές.

Θά τα ξαναπούμε.

Δ. Γ. Μ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑ

Ο Σεβρίνος, Goubart διηγείτο ότι ο Όλλανδός Έρρίκος φάν Χάσσελτ κατά το έτος 1577 έμεινε εντελώς νήστις επί όλόκληρον τεσσαρακονθήμερον. Ο Χάσσελτ έγέυετο κατά τας πρώτας τρεις ήμέρας ζύθου και άρτου, κατόπιν δε απέσχε πάσης τροφής. Μετά τεσσαράκοντα ήμερών νηστείαν ήρχισε να πίνη όλίγον γάλα έως ότου ανέλαβεν εντελώς τας δυνάμεις.

Ο τοπάρχης μαθών τοούτο και μη πιστεύσας, προσεκάλεσε τον Χάσσελτ και τον ύπεχρώσε να έπαναλάβη το πείραμα. Ο Χάσσελτ το έπανέλαβε μετά μεγαλειτέρας καρτερίας. Ο λαός ήρχισε να πιστεύη ότι ήτο άγιος, άλλ' η καθολική εκκλησία τόσον έξωργισθη επί τη φήμη ταύτη, ώστε τη διαταγή αυτής συνελήφθη άμέσως ο Χάσσελτ και εκάη δημοσία εν τη άγορῃ των Βρυξελλών ως αίρετικός.

ΟΚΤΑΣΤΙΧΟ

Άγάλια, άγάλια άκούγοντας στη σιγαλιά από πέρα Κάποιον γυιού κουδούνισμα, κάποιον βοσκού φλογέρα, Κι' όργοπερνούσαν οι ύσκιοι μας ξευγαρωτοί και μόνοι Στη στράτα που του φεγγαριού το φώς την άσημώνει.

Όμως βαρεία πλακώσανε τα σύνεφα, και τόρα Φλογέρα, φώς, κουδούνισμα τα πήρε η μάχη μπόρα. Κι' οι δυό μας ύσκιοι μοναχοί διαβαίνουμε' σταμάτα, Κ' έχει ένα λάκκο δρεάνοιχτο στη λαοπρομένη στράτα.

ΣΤΕΛ. ΣΕΦΕΡΙΔΗΣ

Είς το έπόμενον φυλλάδιον

"Ο ΣΑΤΑΝΑΣ"

θα τέργη, θα συγκνήση και θα έρεθίση

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΝΑΟΥ

Δίαν σεμνή και επιβάλλουσα διεξήχθη τὸ παρελθὸν Σάββατον ἢ ἐπέτειος πανηγυρις τοῦ ἐν Πασῶ μοχαλὲ Διπλοκιοτίου ἱεροῦ ναοῦ τῶν γενεάων τῆς Θεοτόκου, δευρογούντος τοῦ ἐν τῶν συνοικίων σεβ. ἀγίου Ανθραχίου κ. Γακώβου. Τὸν δεξιὸν χορὸν ἐπιούνην Μαν ἐμμύσους δ ἀριστος παρ ἡμῶν μουσικολόγος κ. Εἰδοταῖ. Τιμονίης τὸν ἐξ ἀριστερῶν δ δεξιὸς αὐτοῦ ἱεροψάλτης κ. Ἐλευθ. Μανυρίης. Ἐν τῇ τῷ πανηγυρικῷ ἐσπερινῷ τῆς Κυριακῆς τοὺς χοροὺς ἐπιούνην δ πρῶτος τῶν συγχρόνων ψαλτῶν κ. Νηλ. Καραμάδος. Ἐν γένει ἐξ τὰ πάντα διεξήχθησαν ἀριστα χάρις εἰς τὸν ἐργαζόμενον καὶ πανὶ ομολογούμενον ζῆλον τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπιτροπὴν κ. κ. Δημητ. Ζαφειοπούλου προέδρου, Κ. Παπαδοπούλου, Α. Μανυρίου Ν. Κωλέττη, Ἀντωνίου Σεργίου καὶ Α. Μανροπούλου, οἱ καὶ συγχαίρομεν ἐγκαρτίως.

Ἡ ΕΚΔΡΟΜΗ τοῦ ΤΣΕΓΚΕΛΑΚΙΟΥ. Μετὰ μεγάλης χάριτος ἐγένετο τὴν σα. εἰς οὖσαν Ἑσπριανὴν Ὁ τρέχοντος ἐν Τσεγκελιακίῳ ἢ ἐκτὴ ἐκδρομῇ διοργανῶν εἶσα ὑπὸ τοῦ κ. Νικολάου Ἰγγλέση καὶ ἄλλων. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὅλο χαρὰ ἐπευράται εἰς τοὺς ἐκδρομῆς. Οἱ χοροὶ διεξήχθησαν ἐν πλήρει τάξει πρὸς ἐνὶ οὐσιασμὸν πάντων. Καὶ εἰς αὐτὴν ἐξ ἀκόμῃ τὴν ἀποβάσαν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης μὴ ἀρκεσθέντες εἰς τὴν ἱασκίαν ὅλης τῆς ἡμέρας ἤρχισαν νὰ διασκεδάσουν μετ' αὐτῶν ἐξ καὶ οἱ ἐκεῖ παρευρισκόμενοι. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν, ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου ἐπῆλθον ἱάφρορα ἄσματα ἐνὶ οὐσιάζοντα πάντας. Ἐν γένει ἢ ἐκδρομῇ αὐτῇ ἐσπέριον ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ ὡς καὶ αἱ πρὸ αὐτῆς, ἀφήσασα ἐντὸς αὐτῶν. Τὰ συγχαρητήρια μας εἰς τὸν διοργανωτὴν. Α. Π.

ΑΙΤΟΣ

Θειέλιωσα περήφανη σὲ βράχο τῆ φωλιά μου
ψηλὰ σ' ἀπάτητα βουνά, μεσ' σὲ ποσειδῶνα δάση
κ' εἶ τ' ἀφου ἔροισ' αἰτοῦ ματιὰν ὀλόγουρά μου
«ἐδῶ δὲ φθάνει βεβηλο χέρι νὰ σὲ χαλάσῃ».

Δέρον τὴν, χτύπ' ἀλύπητα βροχὰ κ' ἀνεμοζάλη
νὰ διουμ' ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς ἀνθὰ τὴν καταροίψης
ἀνθὰ φανῆς σὺ νικητῆς σὴν ἀνισὴ μας πάλι
κ' ἀνθὰ μπορέσης, ταπεινὸ, νὰ μὲ κατασυντροίψης.

Δὲν σὲ φοβοῦμαι τώρα πειὰ, συνείδησα στὸν πόνο
μὲ τρέφ' ἀκόμῃ πειδὸ πολὺ κ' ἀπ' τὴ χαρὰ ἢ θλίψι
στὰ πλῆγματά της, τὰ φτερά γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἀπλώνω
μ' εἰσωνικὸ χαμόγελο, κ' ἀνέροχομαι στὰ ὕψη.

Κ' ἐνῶ ἐκείθε χωρετῶ τὴν ποθητὴ φωλιά μου
στρέφω στὸν ἥλιον ἀφοβος περήφανο τὸ βλέμμα
καὶ ραίνοντας τοὺς ταπεινοὺς δειλοὺς μὲ τὰ αἵμα-
[τά μου]
σφίγγω στὰ στήθη μου γλυκὰ τὸ δριφνικὸ μου
[στέμμα].

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΒΛΑΧΕΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Galata, Moumhané Nomico han, 27.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΠΕΡΑ 1638.
ΏΡΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΝ: 10-2 μ.μ.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΣΤΙΑΣ ΓΑΛΑΤΑ.

Ο ΣΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΜΑΣ

Κον Ν. Κεραμιζῶν. Σαράντα Ἐκκλησίαι. Εὐχαριστῶς δεχόμεθα τὴν ἀντιπροσωπείαν.

— Σᾶς γράφομεν. —

Κον Βασ. Ἰωαννίδην. Σᾶς συμβουλευόμεν νὰ μᾶς εἰτε νὰ μὴ ἐμῶνεται καὶ ἐξάπτεσθε ἐναντίον τῶν ἠμοσιογράφων καὶ μάλιστα ὅταν τυγχάνεται τέτοιου εἴδους συγγραφῆς.

Κον Ν. Κ. — Μάλιστα. Ἡ συνεργασία τῶν εἰς ἄλλα περιοικῶν συνεργαζομένων γίνεται ἐκτὴ.

Κον Σ. Φαν. Ἐπιούμῶ νὰ σᾶς γράφω. Δὲν εἶσαι ἐνυατὸν νὰ μοῦ στείλετε τὴν διεύθυνσίν σας;

ΤΟ ΡΟΝΕΙΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΕΙΑΣ ΜΟΥ

Ἐχο μιά γειτόνισσα
— Ὄνομα καὶ μὴ χωριό —
Εἶναι μιά διαβόλισσα
ὄμως ... εἶναι καὶ ρονεῖο.

Ἐχει μάτι τρομερὸ
ἀφου βλέπει καὶ στὸ σκότος
βλέπει πράγματα ... πολλὰ
ὅσα νὰ ἦταν καμαρότος.

Ὅς τὰ ξημερώματα.
δὲ σφαίλαι μάτι
καὶ γιαντὸ ἢ ἀμοιρη
ἐκατσε στὸ ράφι.

Κόρη μου, σὲ ἐξορκίζω
ἄς το αὐτὸ τὸ φουζο
μὴ τυχὸν κατὰ τὴ νύχτα
κάτι ... διῆς ἀφισκο.

Ο ΕΜΠΕΙΡΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἐφ' ασε καὶ πωλεῖται ἡ φημισμένη ΚΟΛΛΑ κολαρισματος τοῦ ρουμανικοῦ ἐργασταίου ALBINA (Μέλιον) εἰς μικρὰ πακέτα τῶν 100 γραμμ. Ζητήσατέ τὴν ἀπὸ τὴν Κοπερατίφ, Ἐρμὴ, Δημητρακόπουλον καὶ ἀλλοχοῦ.

ΤΑ ΣΤΟΜΑΧΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟΥ ΜΑΜΜΕΛΗ!

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ ΣΑΣ

πραγματε πάντοτε τὸ ὁμογενὲς κατὰστημα Γ. Τριανταφυλλίδου καὶ Υἱῶν, Πέου, Τελεμπισὴ ἀρ. 12 παραπλευρῶς τῆς «Κοπερατίφ».

Ἐν αὐτῷ θὰ εὐοχητε ἐπιπλο κακουργῆ καὶ μεταχειρισμένα καθὼς καὶ ἐπὶ παραγγελία. Ἐπίσης θὰ εὐοχητε ἐν αὐτῷ κλειδοκῶμαλα διαφόρων ειδῶν. Τελευταίως ἰδρῶθη ἐν τῷ κατὰστημάτι τούτῳ καὶ ἰδιαίτερον τμημα ζαχαροπλαστικῆς, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐδρῶσκονται πάντα τὰ εἰδη γλυκυσμάτων τὰ ἀναγκαζῶντα διὰ ἀροαβῶνας, γάμους βαπτίσεις κτλ. — Τιμαὶ ἀπιστευτῶς εὐθηναί. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῆτε.

ΝΕΟ. ΤΡ.

ΔΥΟ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ:

Η ΡΕΚΛΑΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

Η "ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ",

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΜΕΣΟΝ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

Η "ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ", ἔχει ἀνοικτὰς τὰς στήλας τῆς εἰς ὅλα τὰ τάλαντα.